

Arrest

nr. 231 711 van 23 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 maart 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 13 september 2019 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.03.2019 werd ingediend door:

Naam: K. (..) Voorna(a)m(en): T. S. V. (..)

Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: 07.01.1991

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..) LIER

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag tot gezinshereniging met V. C. D. D. D. (..) (RR xxxxxxxxxxxxxx) op basis van een geregistreerde wettelijke samenwoning overeenkomstig art. 40ter, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet. In art. 40 ter wordt betreffende de voorwaarden specifiek verwezen naar art. 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene moet dus voldoen aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Uit het dossier blijkt dat de wettelijke samenwoning op 9 september 2019 reeds werd beëindigd (zie informatie in het administratief dossier). Vandaar dat de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon niet als bewezen kan worden beschouwd en het verblijfsrecht dus niet kan worden toegestaan (art. 44 van het KB van 8.10.1981). Betrokkene kan, bij gebrek aan de geregistreerde wettelijke samenwoning van de referentiepersoon, geen toepassing meer genieten van art. 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie in te dienen. Conform artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet: *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel vat verzoekende partij het initieel aangevoerde middel in het verzoekschrift samen en repliceert zij op de nota met opmerkingen als volgt:

"Eerste en enig middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van het hoorrecht; schending van artikel 40ter en 42 ter VW.; schending van artikel 8 EVRM;

1.

In haar verzoekschrift had verzoekster in een eerste onderdeel aangevoerd dat de bestreden beslissing pas genomen is op 13.09.2019. Dit is niet "zo snel mogelijk" na de datum van de aanvraag op 15.03.2019, zoals voorgeschreven in artikel 42 § 1 VW.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet om welke redenen het nemen van de beslissing zo lang heeft geduurd. Daardoor is de beslissing gebrekkig gemotiveerd en niet genomen met de nodige zorgvuldigheid.

In haar nota zet verweerster uiteen dat de bestreden beslissing voldoet aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangezien de bestreden beslissing de feitelijke en juridische motieven bevat op grond waarvan ze werd genomen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de beslissing moet steunen op deugdelijke motieven. De Raad treedt bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet op als rechter in hoger beroep.

In haar synthesesmemorie herneemt verzoekster haar eerste onderdeel van haar eerste en enige middel. Verzoekster stelt vast dat verweerster in haar nota niet weerlegt dat de bestreden beslissing “niet zo snel mogelijk” is genomen.

Dit is ook objectief. De aanvraag werd gedaan op 15.03.2019. De beslissing werd pas genomen op 13.09.2019 en pas ter kennis gebracht op 16.09.2019.

Nochtans wordt wettelijk voorzien dat de beslissing zo snel mogelijk dient genomen te worden (artikel 42 § 1 VW).

Er is bestaat met andere woorden voor het overheidsoptreden in kwestie niet alleen een algemeen zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, maar zelfs een wettelijk voorziene zorgvuldigheidsplicht om “zo snel mogelijk” een beslissing te nemen.

Wanneer de overheid daar niet kan aan voldoen dient dit bijgevolg gemotiveerd te worden. In de bestreden beslissing is desbetreffend evenwel geen enkel motief terug te vinden.

Verweerster houdt de Raad voor ter zake niet te kunnen optreden als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Echter noch verzoekster, noch de Raad kennen de motieven ter zake waarom de overheid niet “zo snel mogelijk” heeft gehandeld en kunnen beoordelen of de motieven deugdelijk zijn.

De beslissing moet voldoende motieven bevatten opdat de deugdelijkheid en zorgvuldigheid van het overheidshandelen kan beoordeeld worden. Dit is in casu niet het geval.

2.

In haar verzoekschrift voerde verzoekster in een tweede onderdeel aan dat zij haar aanvraag tot verblijf heeft gedaan op 15.03.2019. Verzoekster voldeed op dat ogenblik aan de voorwaarden om gerechtigd te zijn op verblijf als wettelijke partner van een Belg op grond van artikel 40 ter VW.

Verzoekster voerde aan dat de beoordeling of een persoon voldoet aan de wettelijke voorwaarden tot verblijf, dient beoordeeld te worden op het ogenblik van de aanvraag, m.n. op 15.03.2019. Het recht op verblijf is ontstaan op het ogenblik van de aanvraag. Door daar anders over te oordelen schendt de bestreden beslissing artikel 40 ter van de vreemdelingenwet.

In haar nota antwoordt verweerster op dit onderdeel door te stellen dat verzoekster niet dergelijke verwachting kan koesteren. Het wettelijk geregistreerd partnerschap is de verbintenis die aan verzoekster de mogelijkheid gaf om een aanvraag tot een recht op verblijf van meer dan drie maanden in te dienen. Nu deze verbintenis niet langer bestaat, kan zij niet ernstig voorhouden dat zij alsnog een recht op verblijf zou moeten verkrijgen op basis van dit intussen beëindigde partnerschap. Verweerster verwijst verder in haar nota naar het arrest Diallo. In dit arrest stelt het Hof van Justitie dat een Staat niet kan verplicht worden om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie af te leveren bij overschrijding van de beslissingstermijn zonder dat eerst wordt vastgesteld dat de aanvrager daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven. In casu heeft de Belgische referentiepersoon op 9.09.2019 een einde gesteld aan de wettelijke samenwoning en aldus kan verzoekster zich volgens verweerster niet langer beroepen op het recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie.

In haar synthesesmemorie herneemt verzoekster haar tweede onderdeel van haar eerste en enige middel.

Verweerster gaat voorbij aan het middel van verzoekster dat het recht op verblijf ontstaan is op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend, dit is in casu op 15.03.2019, op voorwaarde dat op dat ogenblik, dit in in casu op 15.03.2019, effectief voldaan is aan de voorwaarden tot verblijf.

In haar bestreden beslissing betwist verweerster niet dat verzoekster op het ogenblik van de aanvraag voldeed aan de voorwaarden tot verblijf. Daarover bevat de bestreden beslissing geen enkele motivering.

Verweerster plaatst zich echter bij de beoordeling van de voorwaarden tot verblijf op het ogenblik dat zij haar beslissing neemt op 13.09.2019. Echter op dat ogenblik bestond het recht op verblijf al.

Het arrest Diallo doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het arrest zegt dat bij het verstrijken van de vervalttermijn van zes maanden een verblijfstitel niet zonder meer moet afgeleverd worden maar dat eerst de voorwaarden op verblijf moeten onderzocht worden.

Het arrest zegt echter niet op welk ogenblik de overheid zich moet plaatsen om de voorwaarden tot verblijf te beoordelen.

Verzoekster voert aan dat, aangezien het om een recht op verblijf gaat, dit recht beoordeeld moet worden op het ogenblik dat men dit recht inroept, dit is het ogenblik van de aanvraag. Dat het recht nadien moet beëindigd worden is een andere beslissing (zie verder).

3.

In haar verzoekschrift voerde verzoekster in een derde onderdeel aan dat voor zover verweerster rechtmatig rekening kon houden met elementen van na de aanvraag en eenzijdig de aanvraag vermocht te actualiseren, quod non, verweerster verzoekster in dat geval minstens siende te horen, zodat zij haar standpunt kon duidelijk maken.

Bij gebreke hieraan is de hoorplicht geschonden en is de beslissing niet genomen met de nodige zorgvuldigheid.

In haar nota antwoordt verweerster dat het beginsel van het hoorrecht dat betrokkene naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kan maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een beslissing wordt genomen die zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. Bij de aanvraag van een voordeel is in beginsel aan deze voorwaarde voldaan doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen kan laten gelden. Ten aanzien van een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden is voldaan aan het beginsel van het hoorrecht doordat de aanvrager alle nuttige elementen laat gelden die hij in de aanvraag kan en moet uiteenzetten.

Verweerster voert nog toe dat verzoekster in haar uiteenzetting niet aantoont, mocht zij voor het nemen van de bestreden beslissing zijn gehoord, zij elementen zou hebben bijgebracht die ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming anders ware geweest.

In haar synthesesamenvatting herneemt verzoekster haar derde onderdeel van haar eerste en enige middel.

Verzoekster verwees in haar verzoekschrift al naar het arrest van de Raad van 22 augustus 2018:

Wanneer DVZ zélf het initiatief neemt om het dossier van de aanvrager te actualiseren, hij zich niet mag beperken tot een gedeeltelijke actualisatie. Als DVZ beslist om zijn beslissing te steunen op informatie die hij zelf opgezocht heeft, dan moet hij nagaan of hij alle mogelijke actuele informatie heeft om tot zijn besluit te komen en de aanvrager hier minstens van op de hoogte stellen zodat die zijn standpunt daarover kenbaar kan maken. Het is het ene of het andere:

- ofwel beperkt DVZ zich tot de voorliggende informatie om tot zijn besluit te komen
- ofwel actualiseert DVZ zelf het dossier, maar dan wel volledig en biedt hij de aanvrager de mogelijkheid om zijn standpunt kenbaar te maken”.

(RVV, 22 augustus 2018, nr. 208.014).

Verzoekster betwist dat het volstaat om aan het beginsel van het hoorrecht te voldoen door te verwijzen naar de mogelijkheid van verzoekster om in de aanvraag alle elementen op te nemen. Verzoekster betwist dat verweerster eenzijdig na de aanvraag het dossier kan actualiseren zonder verzoekster bijkomend te horen.

Verzoekster voegt nog toe dat de schending van het beginsel van het hoorrecht eenvoudig vast te stellen is, ofwel is de betrokkene gehoord ofwel niet. Het is dan ook ten onrechte dat verweerster inroept dat verzoekster niet aantoont welke elementen zij zou hebben bijgebracht.

Bovendien heeft verzoekster in haar uiteenzetting wel elementen aangevoerd waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden, zoals haar verblijf in België sedert 2016, haar feitelijke samenwoning met haar partner sedert maart 2017, dat verzoekster goed geïntegreerd is, hier een ruim sociaal netwerk heeft, Nederlands haar moedertaal is, verzoekster momenteel werkt bij bvba De Vlijtige Mier te 2200 Herentals, (...) en zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar levensbehoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de Belgische Staat.

In casu dient vastgesteld te worden dat het beginsel van het hoorrecht werd geschonden.

4.

In haar verzoekschrift voerde verzoekster in een vierde onderdeel aan dat de beslissing genomen is geworden op 13.09.2019 maar pas ter kennis gebracht van verzoekster op 16.09.2019, dit is na de vervaltermijn van zes maanden.

Verzoekster voerde aan dat na de vervaltermijn het recht op verblijf van verzoekster niet meer geweigerd kan worden, maar dat een beslissing moet genomen worden tot intrekking van het verblijf.

Bij het intrekken van het recht op verblijf dient rekening gehouden te worden met de leeftijd van verzoekster, haar gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie van verzoekster, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoekster nog bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Verzoekster riep in dat de bestreden beslissing artikel 42 ter VW schond doordat deze elementen niet zijn onderzocht.

In haar nota antwoordt verweerster dat verzoekster geen verblijfsrecht geniet en het dus weinig logisch is dat verweerster enkel nog een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht zou kunnen nemen. Verweerster verwijst verder naar het arrest Diallo. In dit arrest stelt het Hof van Justitie dat een Staat niet kan verplicht worden om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie af te

leveren bij overschrijding van de beslissingstermijn zonder dat eerst wordt vastgesteld dat de aanvrager daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

Verweerster houdt voor dat in casu de Belgische referentiepersoon op 9.09.2019 een einde gesteld heeft aan de wettelijke samenwoning en verzoekster zich aldus volgens verweerster niet langer kan beroepen op het recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie.

Verweerster voert aan dat verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat verweerster rekening had moeten houden met haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie van verzoekster, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoekster nog bindingen heeft met haar land van oorsprong.

In haar syntheseseminarie herneemt verzoekster haar vierde onderdeel van haar eerste en enige middel. In casu dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing genomen werd op 13.09.2019 dit is net vóór de vervaltermijn van zes maanden.

Echter verweerster moet niet alleen uiterlijk binnen zes maanden een beslissing nemen over een aanvraag gezinshereniging maar ook de kennisgeving van die beslissing moet gebeuren binnen die termijn.

In casu is de aanvraag voor gezinshereniging ingediend op 15.03.2019. De termijn om een beslissing te nemen over de verblijfsaanvraag van verzoekster verviel op 15.09.2019.

Verzoekster heeft pas op 16.09.2019 de beslissing van verweerder dd. 13.09.2019 ontvangen.

Daarom voert verweerster aan dat op 16.09.2019 het recht op verblijf van verzoekster niet meer kan geweigerd worden, maar dat een beslissing dient genomen te worden tot intrekking of beëindiging van het verblijf.

Bij het intrekken of beëindigen van het recht op verblijf dient rekening gehouden te worden met de leeftijd van verzoekster, haar gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie van verzoekster, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoekster nog bindingen heeft met haar land van oorsprong (artikel 42 ter VW).

Deze elementen werden niet onderzocht.

Voor wat de verwijzing naar het arrest Diallo betreft verwijst verzoekster naar haar tweede onderdeel waarin verzoekster aanvoert dat het arrest Diallo zegt dat bij het verstrijken van de vervaltermijn van zes maanden een verblijfstitel niet zonder meer moet afgeleverd worden maar dat eerst de voorwaarden op verblijf moeten onderzocht worden. In casu voldeed verzoekster op het ogenblik van haar aanvraag aan alle voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Wanneer verzoekster nadien niet meer voldoet aan de voorwaarden dient een beslissing genomen te worden tot beëindiging van het verblijf en daarbij dient rekening gehouden te worden met leeftijd, gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin er nog bindingen zijn met het land van oorsprong.

Het arrest Diallo doet geen afbreuk hieraan.

5.

In haar verzoekschrift voerde verzoekster in een vijfde onderdeel aan dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt doordat geen rekening werd gehouden met de concrete elementen van het privé-leven van verzoekster en zodoende in de bestreden beslissing niet aan een behoorlijke belangenafweging werd gedaan.

In haar nota voert verweerster aan dat de bestreden beslissing niet gaat over een einde van een verblijf maar over een weigering van verblijf en dat de bestreden beslissing niet gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verder voert verweerster aan dat de beoordeling of er sprake is van een privé-leven een feitenkwestie betreft. Verweerster voert aan dat verzoekster het bestaan van haar privé- leven dient aan te tonen.

In haar syntheseseminarie herneemt verzoekster haar vijfde onderdeel van haar eerste en enige middel. Verzoekster heeft aangevoerd dat zij naar België gekomen is in 2016. In maart 2017 zijn verzoekster en haar partner feitelijk gaan samenwonen en zij zijn overgegaan tot wettelijke samenwoning in september 2018.

Verzoekster en haar partner vormden m.a.w. al geruime tijd een gezinscel alvorens verzoekster een verblijfsaanvraag heeft ingediend op 15.03.2019.

Verzoekster is goed geïntegreerd en heeft hier een ruim sociaal netwerk. Verzoekster is afkomstig van Suriname en Nederlands is haar moedertaal. Verzoekster werkt momenteel bij bvba De Vlijtige Mier te 2200 Herentals, (...) en zij heeft voldoende bestaansmiddelen om in haar levensbehoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de Belgische Staat (stuk 4).

Deze elementen raken het privé-leven van verzoekster en werden niet in rekening genomen in de bestreden beslissing.

Verzoekster is niet gehoord zodat zij deze elementen niet kon aanvoeren. Het buiten beschouwing laten van deze elementen impliceert een schending van artikel 8 EVRM doordat in de bestreden beslissing niet aan een behoorlijke belangenafweging werd gedaan.

Op grond van wat hiervoor uiteengezet werd, handhaaft verzoekster haar eerste en enige middel in al zijn onderdelen en vraagt vast te stellen dat de bestreden beslissing een schending impliceert van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van het hoorrecht; schending van artikel 40 ter en 42 ter VW.; schending van artikel 8 EVRM;”

3.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 2° en 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij “niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie”, nu “(u)it het dossier blijkt dat de wettelijke samenwoning op 9 september 2019 reeds werd beëindigd (zie informatie in het administratief dossier). Vandaar dat de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon niet als bewezen kan worden beschouwd en het verblijfsrecht dus niet kan worden toegestaan (art. 44 van het KB van 8.10.1981). Betrokkene kan, bij gebrek aan de geregistreerde wettelijke samenwoning van de referentiepersoon, geen toepassing meer genieten van art. 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980”.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ligt geenszins voor.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

3.4. In casu heeft de verzoekende partij een verblijfsaanvraag ingediend in functie van een Belgische onderdaan waarmee zij een wettelijk geregistreerde samenwoning was aangegaan. In dat geval is artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet van toepassing.

Deze artikelen luiden als volgt:

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

- b) met elkaar komen samenleven;
 - c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;
 - d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
 - e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;
 - f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.
- (..)"

Artikel 40ter, §2, eerste lid:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
 (..)"

Verder blijkt uit artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet:

"§ 1

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.
 (..)"

Artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), dat uitvoering geeft aan artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet luidt verder:

"§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.
Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.
 (..)".

3.5. Zoals blijkt uit nazicht van het administratief dossier heeft verzoekende partij haar verblijfsaanvraag ingediend op 15 maart 2019. Derhalve beschikte de verwerende partij over een termijn tot 15 september 2019 (zes maanden) om een beslissing te treffen aangaande voormelde aanvraag. De bestreden beslissing werd binnen deze termijn getroffen, nu zij werd genomen op 13 september 2019.

Het betoog van verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom het treffen ervan tot 13 september 2019 heeft geduurd, doet hoegenaamd geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij over een wettelijke beslissingstermijn van zes maanden beschikt en zij geheel binnen de haar door de wet toegekende bevoegdheid geoordeeld heeft. Verzoekende partij slaagt er ook met haar verwijzing naar *"zo snel mogelijk"* niet in aan te tonen dat de verwerende partij zou moeten motiveren waarom zij niet eerder een beslissing heeft getroffen. Dergelijke verplichting blijkt geenszins uit de wet. Het subjectieve oordeel van verzoekende partij dat de bestreden beslissing eerder had kunnen getroffen worden doet aan voorgaande geen afbreuk. Het komt de verwerende partij toe de aanvraag van de verzoekende partij te beoordelen en deze grondig te onderzoeken. Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet aan noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

3.6. Waar verzoekende partij in een tweede onderdeel betoogt dat zij op het ogenblik dat zij haar aanvraag deed, voldeed aan de door de wet gestelde voorwaarden om verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad erop dat het de verwerende partij toekomt om bij het treffen van de bestreden beslissing

rekening te houden met alle feitelijke elementen die van invloed zijn of kunnen zijn op het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat wanneer blijkt dat de geregistreerde wettelijke samenwoning door de referentiepersoon op 9 september 2019 werd beëindigd de verwerende partij geen acht zou mogen slaan op dit feit dat een wezenlijke impact heeft op de verblijfsrechtelijke aanspraken van verzoekende partij. De Raad wijst erop dat de erkenning van het recht op gezinshereniging niet enkel vereist dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag (RvS 17 januari 2017, nr. 237.043: *“Voor zover er sprake is van een verblijfsrecht met een declaratief karakter, wordt verzoekster geacht dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag van dit recht, doch op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan dient te zijn voldaan. Uit het loutere indienen van de aanvraag volgt derhalve niet dat verzoekster reeds bij het indienen van die aanvraag een onherroepelijk vastgesteld en “zeker” verblijfsrecht had.”*).

Verzoekende partij betwist geenszins de vaststelling dat de geregistreerde wettelijke samenwoning werd beëindigd op 9 september 2019. Derhalve heeft de verwerende partij geheel terecht geoordeeld op 13 september 2019, dit is binnen de wettelijk voorziene termijn van zes maanden, dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op artikel 40ter, §2, 2° van de vreemdelingenwet en het verblijfsrecht aldus geweigerd wordt.

Ook het betoog dat – omwille van de laattijdige kennisgeving – aan verzoekende partij een verblijfskaart had moeten afgeleverd worden kan geenszins gevolgd worden. De Raad wijst erop dat artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet voorziet in een vervalltermijn die inhoudt dat de laattijdige kennisgeving van een tijdig genomen beslissing recht geeft op de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Bijgevolg kan verzoekende partij evenmin gevolgd worden in haar betoog dat er in casu een intrekking van het verblijf had moeten genomen worden waarbij met bepaalde elementen had rekening moeten gehouden worden.

3.7. Waar verzoekende partij nog stelt dat zij had moeten gehoord worden door de verwerende partij inzake de beëindiging van de wettelijke samenwoning, wijst de Raad erop dat het de verzoekende partij is die een verblijfsaanvraag indient en het haar in dat kader toekomt alle nuttige inlichtingen aan het bestuur te verstrekken, dit zolang er nog geen beslissing is genomen. Verzoekende partij maakt met haar betoog daarenboven ook niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanvoeren die tot een andere beslissing hadden kunnen nopen. Immers betwist zij geenszins dat de geregistreerde wettelijke samenwoning werd beëindigd. In dat geval kan de verwerende partij niet anders dan te oordelen dat verzoekende partij niet voldoet aan de terzake geldende wettelijke voorwaarden om verblijfsrecht te bekomen. Haar argumentatie omtrent haar verblijf in België, haar feitelijke samenwoning, haar integratie en haar bestaansmiddelen zijn niet van die aard dat zij tot een andere besluitvorming hadden kunnen leiden.

3.8. Tenslotte voert de verzoekende partij nog de schending aan van artikel 8 EVRM en betoogt zij dat er geen rekening werd gehouden met haar privéleven.

3.9. De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing een weigering van verblijf inhoudt maar geen verwijderingsmaatregel betreft. Bij de beslissing tot weigering van verblijf heeft de verwerende partij rekening gehouden met het ingeroepen gezinsleven van verzoekende partij en heeft zij terecht vastgesteld dat er sinds 9 september 2019 een einde is gekomen aan de geregistreerde wettelijke samenwoning. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij zich nog kan beroepen op het gezinsleven dat zij inriep.

Verder wijst de Raad erop dat, waar de verzoekende partij stelt geïntegreerd te zijn en tewerkgesteld, zij nooit werd toegelaten of gemachtigd tot enig verblijf in België. Het loutere feit dat zij in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag heeft kunnen werken en sociale contacten heeft opgebouwd, houdt geenszins in dat verzoekende partij de rechtmatige verwachting kon koesteren dat haar een verblijf zou worden toegestaan. Verder blijkt ook niet dat de verzoekende partij haar privéleven niet kan verderzetten of opbouwen in het herkomstland. Verzoekende partij die 28 jaar is toont geenszins aan dat zij niet terug kan naar het herkomstland alwaar zij eveneens kan werken - blijkens haar visumaanvraag kort verblijf eind 2016 was verzoekende partij in het herkomstland tewerkgesteld als bediende - en een sociaal netwerk kan hebben. Zij maakt evenmin aannemelijk dat zij de contacten die zij heeft in België niet kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Het blijkt niet dat verzoeksters geval gekenmerkt wordt door zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat - gelet ook

op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, JV 2008/191 - op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande het verblijf toe te staan.

Een schending van artikel 8 EVRM ligt geenszins voor.

3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER